

22 Ἀπριλίου 2018

Εἰς τήν Κυριακήν τῶν Μυροφόρων.

Μαρκ 15, 43 – 16, 8

«...καί ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκεκύλισται, ἦν γάρ μέγας σφόδρα» (Μάρκ. 16, 4).

Κυριακή τῶν Μυροφόρων σήμερα καί τά μηνύματα τῆς ἡμέρας εἶναι πολλά, βαθυστόχαστα καί θεολογικώτατα. Πρίν πελαγοδρομήσουμε στά πολλά μηνύματα τοῦ περιστατικοῦ μέ τίς Μυροφόρες, ἄς σταθοῦμε μόνο σέ δύο, τά ὅποια εἶναι πολύ σημαντικά καί πολύ ἐπίκαιρα στίς δύσκολες ἡμέρες καί στούς περίεργους καιρούς πού ἐπιτρέπει ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά βιώνουμε.

Τό πρῶτο μήνυμα τῆς ἡμέρας εἶναι πώς ἡ ζωή μας κυλάει σέ δύο ἐπίπεδα: τό ἓνα εἶναι τό προφανές καί τό ἄλλο εἶναι τό ἀδιόρατο. Τό δεύτερο μήνυμα εἶναι πώς ὑπάρχουν δύο εἰδῶν προβλήματα, ἀπό τή μιά τά ἀληθινά καί πραγματικά καί ἀπό τήν ἄλλη τά ψεύτικα καί ἐπίπλαστα.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾶ τό πρῶτο μήνυμα, δηλαδή στό ὅτι ἡ ζωή μας κινεῖται ἀνάμεσα στό προφανές καί στό ἀδιόρατο, πρέπει νά ποῦμε κάποιες ἀλήθειες. Ὑπάρχουν ὅλ' αὐτά πού τά ἀντιλαμβανόμαστε μέ τίς αἰσθήσεις μας καί ὑπάρχουν καί πάρα πολλά τά ὁποῖα ξεπερνοῦν τίς ἀνθρώπινες αἰσθήσεις καί κινοῦνται σ' ἕνα ἄλλο ἐπίπεδο μυστικό, ἀθόρυβο καί ὄχι πολύ εὐκόλα ἀντιληπτό. Τό περίεργο εἶναι πώς ἡ ἀλήθεια πολλές φορές δέν βρίσκεται σ' αὐτά πού βλέπουμε, ἀκοῦμε, γεύομαστε, μυρίζουμε ἢ ἀκουμπᾶμε, ἀλλά βρίσκεται κάπου ἄλλοῦ. Γιά νά ἔχουμε πρόσβαση στό πραγματικό νόημα καί στήν ἀλήθεια τῶν ὄσων συμβαίνουν γύρω μας, πρέπει ν' ἀναπτύξουμε κάποιες ἄλλες ικανότητες καί αἰσθήσεις πνευματικές. Στό θέατρο τῆς ζωῆς μας τό ἔργο πολλές φορές δέν παίζεταί πάνω στή σκηνή, ἀλλά ἐξελίσσεται οὐσιαστικά στά παρασκήνια ἢ καί στό γραφεῖο τοῦ συγγραφέα. Αὐτό συνέβη καί μέ τίς Μυροφόρες. Αὐτό πού ἔβλεπαν καί βίωναν ὡς προφανές ἦταν ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ. Αὐτό τό θάνατο πενθοῦν, αὐτό τό θάνατο ἐτοιμάζονται νά τιμήσουν μέ τά νεκρικά ἔθιμα τῆς φυλῆς τους. Θρηνοῦν γιά τό

χαμό τῆς μεγάλης τους ἀγάπης. Στό ἐπίπεδο τοῦ προφανοῦς ἔχασαν ἓνα πολυαγαπημένο πρόσωπο. Αὐτό νομίζουν πώς εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἡ ὄντως πραγματικότητα, ὅμως, εἶναι ἐντελῶς διαφορετική καί μάλιστα ἀντίθετη. Τό πρόσωπο γιά τό ὁποῖο θρηνοῦν δέν χάθηκε, ἀλλά ἐργάζεται γιά τή σωτηρία καί τήν ἀνάσταση τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ὁ τάφος δέν κατάπιε τόν ἀγαπημένο τους Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος ντύθηκε τό σκοτεινό Τάφο, γιά νά διαλύσει καί νά σπάσει τά κλειδιά καί τίς βαριές πόρτες τοῦ Ἄδη, νά ἐλευθερώσει τούς αἰχμαλώτους τοῦ θανάτου καί ὡς πρωτότοκος νά γεννηθεῖ μέσα ἀπό τό Μνημεῖο, γιά νά χαρίσει τήν κοινή Ἀνάσταση στό γένος τῶν ἀνθρώπων.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στήν καθημερινότητά μας. Πολλές φορές συμβαίνουν γεγονότα γύρω μας, τά ὁποῖα ἐμεῖς ἀλλιῶς τά ἀντιλαμβανόμαστε καί στήν πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς διαφορεικό τό ἀληθινό τους νόημα. Νά μή βιαζόμαστε λοιπόν νά κρίνουμε κάτι ἐπιφανειακά, διότι τό πιθανώτερο εἶναι πώς θά πέσουμε ἔξω. Νά μήν ἐμπιστευόμαστε τίς αἰσθήσεις μας ὑπερβολικά, διότι δέν συλλαμβά-

νουν τό πραγματικό νόημα τοῦ κόσμου, ἀλλά ἐνίοτε δίνουν ψεύτικες καί ἐπίπλαστες πληροφορίες.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τώρα τό δεύτερο μήνυμα, ὅλοι γνωρίζουμε πώς τά προβλήματα τῆς ζωῆς μας δέν εἶναι ὅλα ἀληθινά. Μέ βάση τό περιστατικό τῶν Μυροφόρων βλέπουμε πώς αὐτά πού θεωροῦμε ἐμεῖς ὡς σοβαρά προβλήματα στήν πραγματικότητα εἶναι ἐντελῶς ἀστεῖα καί εὐκόλα, διότι τά πραγματικά καί δύσκολα προβλήματα δέν βρίσκονται στό ἐπίπεδο τοῦ προφανοῦς, ἀλλά γεννιοῦνται καί ὑπάρχουν στό παρασκήνιο καί στό ἀδιόρατο κομμάτι τῆς ζωῆς μας. Οἱ Μυροφόρες νόμιζαν πώς τό μεγάλο καί ἀληθινό τους πρόβλημα ἦταν ὁ λίθος. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, τό ἀγκωνάρι ἦταν τό εὐκόλο κομμάτι τοῦ προβλήματος, πού ὁ Θεός τό ἔλυσε πολύ ἀπλά καί γρήγορα, διότι ἀπό μόνες τους εἶχαν λύσει τό πιό δύσκολο κομμάτι. Ἀπό μόνες τους εἶχαν προλάβει νά λύσουν τό δύσκολο καί ἀληθινό τους πρόβλημα, πού ἦταν ἡ τεμπελιά καί ἡ δειλία τους. Ὡς φιλότιμες ἐπιστάτριες ἔρχονται «ὄρθρου βαθέος» στό Μνημα τοῦ Ζωοδότου, τινάζοντας μακριά τή νύστα, τόν ὕπνο καί τή ραθυμία. Μέ θάρρος καί ἀντρεία, χωρίς

ἴχνος δειλίας ἔρχονται ποιές, αὐτές οἱ ἀπλές γυναῖκες τοῦ λαοῦ, χωρίς συνοδεία, χωρίς δύναμη, χωρίς ὄπλα, νά ἀντιπαραταχθοῦν ἀπέναντι στούς φρουρούς τοῦ τάφου, πού ἀνήκουν στό στρατό κατοχῆς τῆς χώρας τους, αὐτές μόνες τους νά ἀντιπαραταχθοῦν ἀπέναντι σέ μία ὀλόκληρη κοινω- νία, ἡ ὁποία στιγμάτισε μέ τό χειρότερο τρόπο κα- ταδικάζοντας σέ θάνατο τόν ἀγαπημένο τους νεκρό. Δέν φοβοῦνται τούς φρουρούς, δέν φοβοῦνται τή γνώμη τοῦ κόσμου, νίκησαν μόνες τους τά ἀληθινά ἐμπόδια, γι' αὐτό καί ὁ Θεός σήκωσε εὐκόλα ἀπό μπροστά τους τό ψεύτικο ἐμπόδιο, πού ἦταν ὁ λίθος.

Αὐτό εἶναι πολύ χρήσιμο συμπέρασμα καί γιά τή δική μας ζωή. Τά ἀληθινά προβλήματα στή ζωή μας εἶναι ἡ τεμπελιά καί ἡ δειλία μας. Ὅλα τά ὑπόλοιπα, πού ἐμεῖς νομίζουμε ὡς ἀληθινά, στήν πραγματικότητα εἶναι τά εὐκόλα καί τά ἀπλά. Οἱ ἀρρώστιες, οἱ δοκιμασίες, οἱ ἀποτυχίες καί προδοσί- ες, οἱ ἐξετάσεις τῶν παιδιῶν μας, οἱ κοινωνικές συ- γκρούσεις, τά οἰκονομικά προβλήματα, ἡ ἀνεργία, τά δάνεια καί τόσα ἄλλα, πού καθημερινά μᾶς στενοχωροῦν, στήν πραγματικότητα εἶναι ὁ λίθος.

Ἐάν ἐμεῖς πολεμήσουμε τήν τεμπελιά καί τή δειλία
μας, νά εἴμαστε σίγουροι πώς τό λίθο θά τόν σηκώ-
σει ὁ Θεός. Μ' αὐτή τήν ἐλπίδα ἄς κάνουμε τήν κα-
θημερινή μας πορεία πρὸς τόν Πανάγιο Τάφο, ὁ
ὁποῖος εἶναι ἡ Ἁγία Τράπεζα, καί ἄς
ἀπολαμβάνουμε τό φῶς, τή χαρά καί τήν παρηγοριά
τῆς Ἀναστάσεως στήν πολύπλοκη καθημερινότητά
μας. Ἀμήν.